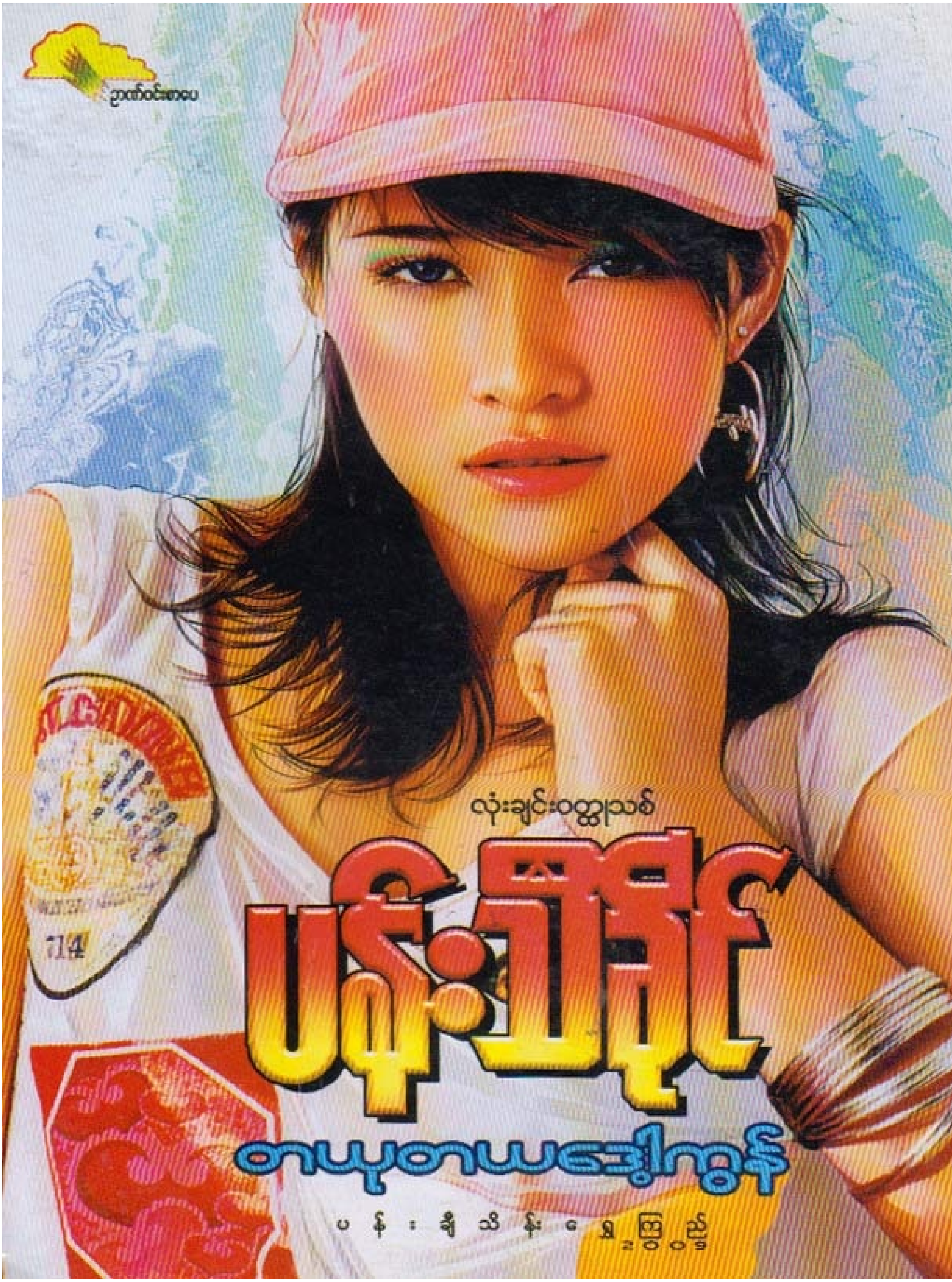
ဥာဏ်ဝင်းစာပေ
လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်
ပန်းသီရိုင်
တယုတယ မဒေါ်ကွန်
ပန်းချီ သိန်းနွေ ကြည့်
၂၀၀၄

အခန်း(၁)

ပန⊞◌းသီခိုင⊞

တယုတယဒေါ့ကြိုန⊞◌း

ထိုနေ့က အလုပ်ပိတ်သော အားလပ်ရက်။

ရေးတန်နူးက ကြန့်တာရွှေဇ်မှာ အချိန်ကုန်ရင်း နေ့ခင်းဘက် သူငယ်ချင်းတွေနှင့် ရှော့ပင်ဖို့ ထက်ကြိုတ်ချိန်းထားတာကို ဖျက်လိုက်၏။

ဖျက်လိုက်ရခြင်းအကြောင်းက နံနက်ကတည်းကပြင်းထန်သည်းမဲစွာ တရစပ် ရွာသွန်းနေသော မိုးကြောင့်ပါ။ ဘာလို့များ မိုးမတိတ်ပါလိမ့်၊ လမ်းပေါ်မှာ ရေတွေ လျှံနေပြီ။

တစ်ခါမှ မိုးရွာတာကို မကြောက်လန့်ဖူးခဲ့ပါ။ ပျော်စရာ ကြည်နူးစရာ စိတ်ကူးယဉ် ချင်စရာ ကောင်းသော မိုးပဲဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။ သည်တစ်ခါ မတိတ်များမတိတ်တော့ရချေဖြင့်ဟု စိတ်ထဲ တွေးလန့်အောင့်ဖြစ်ရပါသည်။ မနေ့ကတည်းက ရွာနေသော မိုး။

ခုထက်ထိ ဆက်ရွာနေသည်။ မနက်ကုန်းက အနိမ့်ပိုင်းရှိ ချမ်းညီထက်တွေ ရေမြုပ် ကုန်တာ ကြားရသည်။

တော်သေးတာက ရေးတန်နူးတို့ ချမ်းညီ့မိသားစု တိုက်ခန်းက အရမ်းမြင့်သော ကုန်း ချမ်းကလေးပေါ်မှာ ရှိနေတာပါပဲ။

“မိုးတိတ်သွားရင် ငါ “ဟယ်လို”ပြန်ဆုပ်လိုက်မယ်၊ ဒီအတိုင်း ဆက်ရွာနေရင် ဘယ်လိုမှ အပြင်ထွက်လို့ မရဘူး”

သီရိဆီ ဖုန်းဆက်ပြီး ပြောဖြစ်တော့ သီရိက...

“ဟဲ့... မငါ့တို့ အခန်း ရေသကီးလို့တဲ့၊ သူကစတိုင်လုပ်ပြီး

ပစၥည္းေတြ ေကာ္ေဇာ္ေပၚ ခ်ထားတာ အိပ္ေနတုန္းဆိုေတာ့ အကုန္ေျခမိကုန္ေရာ။

"ဟယ္.... ဟုတ္လား"

"အင္း .... တိုက္ေရွ႕ရပ္ထားတဲ့ ကားပါေရနဲ႔ေရြ႕ၿပီး လမ္းလယ္ခါင္ ေရာက္ေနတာ တဲ့"

"ဟင္ "

"မိုးႀကီးေရႀကီး ဟဲ့ ေလမပါတာပဲ ေတာ္ေသးတယ္"

"အင္း .... ဟုတ္တယ္ေနာ္"

"နင္ကားေရာ"

"အိမ္ထဲမွာပဲ"

"နင္တို႔က ေျမညီထပ္ဆိုေတာ့ သတိထားဦး"

"အင္း"

ေရးတန္းခူးတို႔ ကုန္းျမင့္ေကေလးကလဲလြတ္ ေနရာေတာ္ေတာ္မ်ားမ်ား ေရလွ်ံတာပါ ပဲ။

"သမီးေရ ေရးတန္းခူး ဒီေန႔အျပင္သြားဦးမလို႔လား" ဟု ေမေမက စိတ္မခ်ႏိုင္စြာ ေမးလာ၏ ။

"ဟင့္အင္း ... မသြားပါဘူး ေမေမရယ္"

"ေကာင္းတယ္ အိမ္မွာပဲေန၊ ေမေမ မုန္႔ဟင္းခါး ခ်က္ေကၽြးမယ္"

"ဟာ ..... ေကာင္းတာေပါ့"

ေရးတန္းခူးက ေကေလးတစ္ေယာက္လို ျပဳံးသြား၏ ။ လက္ေကေလးႏွစ္ဖက္ တင္းတင္း ပိုက္ကာ ရြာေနေသာမိုးကို ၾကည့္မိ၏ ။ တိတ္မွ တိတ္ပါေတာ့မလားလို႔

ထင်ရသည်။

ပင့်သက်ပြီး ကျောပြန်လှည့်လှော်ခဲ့၏။ ငယ်ငယ်တုန်းကဆို မိုးရွာတာနှင့် လမ်းပေါ်မှာ ထကြွဆော့အော်ဟစ်ကစားတာ အရမ်းပျော်စရာ၊ မိုးရေထဲ ကျောင်းသွားလည်း ပျော် သည်။

သူများတွေ ကျောင်းရောက်လို့ ရေနစ်ပြီး ကြက်စုတ်ဖြစ်နေချိန်မှာ ရွှေတန်ခူးတို့က မေမေ စနစ်တကျ ထည့်ပေးလိုက်သော အဖြူအစိမ်းကို လဲလှယ်ဝတ် အနွေးထည်လေး ဝတ်၊ ခုံပေါ်မှာခြေထောက်လေးတင်ထိုင်ကာ နွေးနွေးထွေးထွေးစာသင်ခဲ့ရသော ပျော်စရာ နေ့ရက်တွေက မနည်း။

ကျောင်းပိတ်ရက်ဆို မိုးသည်းနေလျှင် ကျူရှင်မသွားဘဲ အိမ်မှာ စာအုပ်ဖတ်ကာ အိပ်ရာထဲ ဇိမ်ရှိရှိ ကွေးနေရင်း မေမေ ချက်ကျွေးသော ပူပူနွေးနွေးလတ်လတ်ဆတ်ဆတ် အစားအသောက်များကို တစ်ဝစားကာ မိုးရွာတာကို ကျေးဇူးတင်နေမိသေးသည်။

မိုးတွင်းကာလ သိပ်ပြီး ကြည်နူးချမ်းမြေ့စရာကောင်းပေမယ့် ကျောင်းဖွင့်စအချိန်ဖြစ်နေတာကြောင့် ကသိကအောက်ဖြစ်ရသည်။ ခြုံ့ပြောရမည်ဆိုပါရင်၊ ရွှေတန်ခူးက မိုး ချစ်သည်။ မိုးရွာတာနှစ်သက်သည်။

မေမေပြန်ပြောပြခဲ့တာက ရွှေတန်ခူးကို မွေးသောနေ့မှာ သင်္ကြန်မိုးရွာပြီး ပိ တောက်ပွင့်တွေ ပွင့်သတဲ့၊ ဘယ်လောက် ချမ်းမြေ့စရာအချိန်ခါလဲ။

နွေလည်ချိန်ခါပေမယ့် နေမထကြွ မိုးကလေးအေးကာ ပိတောက်နံ့သင်း သင်းကလေးနှင့် တန်ခူးက လှပစွာ လောကထဲ ရောက်လာခဲ့သူပါ။ ပြီးတော့ ရွှေတန်ခူး ငယ်ငယ်က အရမ်းချစ်စရာကောင်းသတဲ့။ ဒေါ်တင်မလတ်ကတော့ သမီးချော မွေးထား တာ မျက်နှာကို ချီနေတာပဲ ဟု မေမေ့သူငယ်ချင်းတွေက ပြောသတဲ့။

အခု အရွယ်ရောက်လာတော့လား။

ရွှေတန်ဆူး လှလား၊ မလှလား။

ခေါ်မှ ခေါ်ရဲ့ဇ်လား။

ဘယ်လိုပုံစံပါလိမ့်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကို သိပ်လှတာပဲလို့ မကြွားခင်၊ တစ်ယောက်ယောက်က ကိုယ့်ကို မြင် ပြီး ရင်ထဲအထိ စူးနစ်စွာ ဝင်ရောက်သွားပြီးမှ သူ့ဆီက ဖြင့်ဟလာမည့် ရွှေတန်ဆူး၏ အလှ တရားကိုပဲ နားထောင်ခံစားကြည့်ပါ။

မေမေ ချက်နေသော မုန့်ဟင်းခါးနံ့က တသင်းသင်းနှင့် စားချင်စိတ်ကို နှိုးဆွ၏။

အလုပ်အားရက်မို့ ဖေဖေလည်း အိမ်မှာရှိနေပါသည်။

ကိုကိုနှင့် မမလည်း အခန်းထဲက မထကြ၊ အောက်ထပ်ကိုပင် ဆင်းမလာသေး။

“မိထူးရေ”

“ရှင် …. မမေလး”

မိထူးက ချက်ခြင်းအနားရောက်လာ၏။

“နင် ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“မီးပူတိုက်မလို့ပါ”

“သွားတိုက်၊ ပြီးမှလာ”

“မမေလး ဘာခိုင်းမလို့လဲ”

“ရတယ်၊ မီးပူတိုက်ပြီးမှလာ”

ရွှေတန်ဆူးက အိမ်ထဲအထိ ထိုးသွင်းထားသော ကားကို တံခါးဖွင့်ပြီး အထဲဝင်ထိုင် လိုက် စီဒီခွေရှာမိ၏။ ရွှေတန်ဆူးကားက အိမ်လေးလိုပါပဲ။ ဘာမဆို

ကားထဲထားသည်။

ပြီးတော့ ရေးတန်ခူးကားကို အိမ်ထဲအထိ သိမ်းဖို့ နေရာဦးထားတာ။

ကိုကို့ဂျစ်ကားရော မမရဲ့ တူဒိုးကားကလေးရော ဖေဖေ့လီမိတက် ( )ပါ အိမ်ထဲ ထားခြင်းမရ။

ကြွားတာမဟုတ်။ ကားနေရာဦးထားတာ ရှုပ်ပြတာပါ။ ရေးတန်ခူးကားက စူပါစ လန်ဘွား အနီရဲကလေး။

ဆယ်တန်းအောင်တော့ ဖေဖေဝယ်ပေးတာ။ ကားထဲ ထိုင်ပြီး စီဒီခွေ ငုံ့ရှာနေသော ရေးတန်ခူး ခေါင်းပြန်မော့မှာ တိုက်ခန်းရှေ့တည့်တည့် မတ်တတ်ရပ်နေသော လူတစ် ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ထိုလူက ရေးတန်ခူးတို့အိမ်ကို ကျောပေးပြီး ရပ်နေတာ ရွှဲနစ်နေပါရောလား။ မိုးခိုနေ တာ ထင်ပါရဲ့။

တိုက်ရှေ့မှာက ဆန်းရှိတ်အမိုးကလေးရှိနေတော့ မိုးခိုလို့ ရသည်လေ။

စီးထားသော မီးလေးဖိနပ်ကပ် ရွှဲစိုပြီး ပြစ်စိနေပြီ။ ပုဆိုးတိုတိုနှင့် ရှပ်အင်္ကျီလက် ရှည်ကို အနည်းငယ် လက်ခေါက်ထားသည်။

သည်လောက်ထိ မိုးသည်းနေတာ ထီးမပါဘဲ လမ်းသွားရသလား။ အံ့ပါရဲ့။ ရေးတန်ခူး ကျမင့်မားသော သူ့အရှပ်ကို နောက်ကျောဘက်က ကြည့်ရင်း ခေါင်းလေးပေါ့မိ၏။

လမ်းမှာလည်း လူသွားလူလာမရှိသလောက်ပါ။ မိုးရွာလွန်းတော့ အိမ်ထဲ ခိုအောင်း နေကြတာ ဘယ်သူမှ အပြင်မထွက်ကြ။

"မိထူးရေ"

သည်တစ်ခါတော့ အသံကလေးတိုးမှ ခေါ်မိ၏။

“ရှင့်”

မိထူးက ခ်က်ခ်င်း အနားရောက္လာသည္။

“အိမ္ေရွ႕မွာ လူတစ္ေယာက္ သြားၾကည့္စမ္း”

“ရှင့် .... ဟုတ္ကဲ့”

မိထူးက စူးစူးစမ္းစမ္း ထၾကည့္သြားၿပီးျပန္ေရာက္လာကာ ....

“သူ႔ဟာသူ မတ္တတ္ရပ္ေနတာပါ မမေလး” ဟု ဆိုလာ၏။

“မိုးခိုေနတာလား”

“ဟုတ္တယ္ ခ်မ္းလို႔ တုန္ေနၿပီ”

“ဟုတ္လား”

“ဦးေလးႀကီးက ေခၚတယ္”

“ဘာ”

“တကယ့္ဗ်ဟတာ အရပ္အရွည္ႀကီးပဲ”

မိထူးက ခုမွ ဆယ့္သုံးႏွစ္ရွိေသးတာ။ သူ႔ကို ဦးေလးႀကီးဟု ေခၚတာ မဆန္း။

“မ်က္ခုံးထူထူနဲ႔ မ်က္လုံးႀကီးက စူးေနတာပဲ သိလား”

“နင့္ကို လွည့္ၾကည့္လို႔လား”

“အင္း”

“ဘာမွ မေျပာဖူးလား”

“မေျပာပါဘူး”

ေရးတန္ဖူးလည္း ဘာမွ ဆက္ေမးမေတာ့ဘဲ ၿငိမ္သက္သြား၏။ သူက

မိုးခိုနေပုံ သက်သက် ဘာမ်ား ေျပာစရာရွိမွာလဲ။

“မိထူး မီးပူ သြားတိုက္ရေတာ့မလား”

“သြားလေ”

ရေးတန္ဆူးက သူ႔ဆီ အသာကေလး လွမ္းၾကည့္မိ၏ ။ သူ တကယ္ပဲ မိုးရေ ရန်နှာ ခ်မ္းခိုက္နေစပီလား။ ဘယ္အခ်ိန္ကတည္းကတြန္း မသိႏိုင္သော မိုးကို တိတ္ငိုးငိုး ေမွ်ာ္ပင္ခ်က္ မရွိ။ သည္မိုးက မေန႔ကတည္းက ရဲနေတာ။ ဘယ္မွာ တိတ္သေးလို႔လဲ။ သူ မသိဖူးလား။

သည္ႏွစ္ မိုးတြင္းက မိုးႀကီးတာရယ္၊ ခါတိုင္းလို မိုးရဲတိုင္း အရိပ္အောက္ ခဏဝင္ ခိုဝင္နေစပီ၊ မိုးတိတ္ကျပန္ထြက္လို႔ မရဘူးဆိုတာရယ္ …. ဟင္း….။

သူ႔ကို ၾကည့္ရတာ ခ်မ္းလိုက္တာ၊ ပုတ္တာရက္ ကိုယ္ခ်င္းစစိတ္ႏွင့္ ….

“မိထူးရေ” ဟု လွမ္းခေ၄စပီး

“ပလပ္စတစ္ ထိုင္ခုံတစ္ခု ပေးလိုက္ပါ ရေးခြာတ္ဖူးနဲ႔ ဖန္ခြက္ပါပေးလိုက္ဦး” ဟု ဆိုမိသည္။

“ဟုတ္ကဲ့”

မိထူးက ခ်က္ခ်င္းပဲ ရေးတန္ဆူး ေျပာသလို လုပ္ပေးသည္။ မိထူးက ခိုင္းလို႔ ကောင်း သည္။ မိုးခိုနေသာ ကိုလူရဲ႕က ကော်ဇူးတင္ေၾကာင္း ေျပာတာ ၾကားရသည္။

ဘေးတိုက္ျမင္နေရေသာ သူ႔မ်က္ႏွာကို ကားထဲကေန အသာကေလး စငိမ္သက္စြာ ၾကည့္နေမိ၏ ။

မိထူး ေျပာတာ ဟုတ္သားပဲ။ သူက အရမ္းခ်ာစပီး အရမ္းခန္႔သည္။ သူ႔ပုံစံက တည္ၾကည္ခန္႔ညားသည္။

ကားထဲမှာ ဇက်ကလေးပုပြီး စီယာတိုင်ပေါ် မေးကလေးတင်လိုက် ငေးကြည့်နေ သော ရေးတန်ခူးကို သူက မမြင်ပါ။ အခန်းက နည်းနည်းမှောင်နေသည်။ ပြီးတော့ ကားထဲ မှာမို့ မမြင်နိုင်တော့ပါ။

သဘောကောင်းသော အိမ်ရှင်တွေကို အောင်ဆုရ ကျေးဇူးတင်မိ၏ ။ ခိုက်ခိုက်တုန် အောင် ချမ်းစိမ့်နေတာမို့ ရေနွေးပူပူသောက်ခွင့်ရတာ မီးခိုဝင်ခွင့်ရတာ မဆိုးလှပါ။

သည်လိုမှန်းသိရင် ညီမင်းကားကို ငှားလာမိမှာ မဟုတ်ပါ။ ညီမင်းကားက ရေနည်း နည်း ဝင်တာနဲ့ စက် ဒုက္ခပေးပြီ။ ထိုးရပ်သွားလိုက်တာ နိုးမရတော့ ဘာဖြစ်သွားမှန်းမသိ။

သူလည်း ရွာနေသော မိုးကို ဂရုမစိုက်အားပဲ ကားထဲက ဆင်းရတော့သည်။ ဖျား နေပါတယ်ဆိုမှ မိုး ထပ်မိပြီ။

ဘာမှ မတတ်နိုင်။ ကားထဲက ဆင်းပြီး တတ်သလောက် မှတ်သလောက် ကြည့်ပေမယ့် ဘာမှ မထူးခြား လူသာရွှဲရွှဲနစ်စိုသွားသည်။

ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ သည်အနီးအနားမှာ ကားဝပ်ရှော့ရှိနိုင်မလား။ သူများကားကို ငှားမောင်းလာတာဆိုတော့ လမ်းဘေးပစ်ထားခဲ့လို့လည်း မရ။

ညီမင်းဆီ အရောက်ပြန်ပို့ပေးရမည်။ လိုင်းကားနှင့် လာလိုက်တာမှ ကောင်းဦး မည်။ ဘတ်စ်ကား ရေဝင်ပြီး ထိုးရပ်သွားလည်း ကိုယ်နှင့်မဆိုင် ကျော်ကော့ရင်ကော့ ဆင်း သွားပျံပြန်လှည့်ကြည့်ရမလို။ ဘာတာဝန်မှ မရှိ။ တန်ရာတန်ကြေးပေးထားသော ကားခ ပင် ခပ်မှာများပြန်တောင်းလို့ ရသေးသည်။

အခုတော့ သည်ကားစက်နိုးအောင် လုပ်ရမှာ သူ့တာဝန်။ အောင်ဆုရက ခပ်ညံ့ညံ့ ခပ်တုံးတုံးယောက်ျားတစ်ယောက်တော့ မဟုတ်ပါ။

ဘယ္လိုနည္းနဲ႔ပဲျဖစ္ျဖစ္ ရေသႀကီးေသာ လမ္းက်ျဖတ္ၿပီး ထိုကားကို ညီမင္းဆီ အ ေရာက္သြားေပးမွာပါ။ ခဏ္ကာက တရိပ္ရိပ္တက္ေနေသာ အဖ်ားေႁခြး ညတုန္းကလည္း ေဆးခန္းသြားျပရေသးသည္။ သူက ဖ်ားခဲသူပါ။ ဖ်ားလွ်င္လည္း အဖ်ားက အရမ္းႀကီး သည္။

ဂ်ကင္အိတ္ထဲ ပါလာေသာ ေဆးကို ေရေႏြးပူပူႏွင့္ ထုတ္ေသာက္လိုက္၏ ။

အလုပ္ကိစၥေၾကာင့္ မလာမျဖစ္ ထြက္လာရတာ ၊ သက္ေတာင့္သက္သာ ျဖစ္မလား လို႔ ညီမင္းဆီ ဖုန္းဆက္ၿပီး ကားခဏ ငွားခဲ့တာ။

စိတ္ကူးႏွင့္ လက္ေတြ႕တျခားစီပါလား။ သူ ထင္သလိုမဟုတ္ဘဲ ကားက သူ႔ကို လမ္းခရီးမွ လာေႏွာင့္ယွက္ေပးသည္။

ပိုက္ဆံ မ်ားမ်ားပဲ တကၠစီေလး ငွားစီးခဲ့ပါရင္ အခုေလာက္ဆို အိမ္ျပန္ေရာက္ၿပီး ေစာင့္ၿခံဳေကြးေနလို႔ရၿပီ။ ဘာလို႔မ်ား ညီမင္းကားကို သြားယူခဲ့မိသလဲ မသိ။ အရမ္းမွား သည္။

ကိုယ့္ကားသာဆို ကားကို ေလာ့ခ္ (ေသာ့) လုပ္ၿပီး သည္တိုင္း ထားခဲ့မွာ။ စိတ္က သိပ္မရွည္။ သူမ်ားကားမို႔လို႔သာ တာဝန္ႀကီးက ရွိေနလို႔သာ။

ေရေႏြးပူပူကို တစ္ခြက္ၿပီးတစ္ခြက္ ေသာက္ကာ ေႏြးသြားေအာင္ ႀကိဳးစားမိ၏ ။

ကိုယ့္ကို အိမ္ထဲ ဝင္ပါဟု မေခၚဘဲ ပလပ္စတစ္ ခုံတစ္ခုအျပင္ ခ်ေပးတာကိုက မွန္ ကန္ေသာ ဆုံးျဖတ္ခ်က္ပဲ။

“ဒီအနီးအနားမွာ ကားျပင္တဲ့ ဆရာရွိသလား၊ ကားဝပ္ေရွာ့ေလ”

သူ လွမ္းေမးေသာ အသံသည္ ခ်ဳညက္ၾကည္လင္ၿပီး ၾသဇာရွိေသာ နားထဲ စြဲေစ သည္။

မိထူးက ဘာမွျပန္မေျဖႏိုင္ဘဲျပန္ၾကည့္ပလွ်င္၏ ။

"ဟိုဘက်လှမ်းမှာရှိတယ်၊ အောက်ထပ်ပဲ၊ ဦးအောင်မြင့်လို့မေး၊ ဦးအောင်မြင့်ဝပ် ရှော့၊ အဲ့ဒါ အနီးဆုံးပဲ"

"ဟုတ်"

မိထူးက ရေးတန်ဘူးဖျဟျပသလို သြားဖြူပန်ဖျဟျပ၏ ။ သူက ခေါင်းညိတ်ပြီး ခပ်သုတ် သုတ် ထကြွသွားတော့သည်။

"ဟင်း"

ရေးတန်ဘူး ပင့်သက်ပိုက်မှ၏ ။

မိုးရေသကီးထဲ ကားပိက်ရတယ်လို့။ လမ်းမှာ ရေသကီးနေတော့ ကားတွေ ရေဝင်ပြီး ထိုးရပ်တာပါပဲ။ သူ အဲဒါကြောင့် မိုးတွေ ရဲနစ်နေတာကိုး။

ရေးတန်ဘူးက ကားထဲက ထကြည့်ပြီး သူ့ကို ထပ်တွေ့ရိုး လမ်းကို လှမ်းမျှော် ကြည့်မိ၏ ။

သူ့ကို လုံးဝ မတွေ့ရတော့ပါ။ မ်က်တောင်တစ်ချက်ခတ်မှာ သူ့သ႑ာန် အာပုံထဲ စွဲစွဲငြိငြာ ပေဝ်လာ၏ ။ သူ့ကို သေသေခ်ာခ်ာ မှတ်မိနေပါရောလား။ ထူးဆန်းလိုက်တာ။

သူ့အသံရော၊ သူ့ဝပ်ပြင်ရော ရေးတန်ဘူးအလတ္တ မှတ်မိသည်။ သူကသာ ရေးတန် ဘူးကို မသိတာ၊ မျမင်တာ။

ပလပ်စတစ်ခွံကို အထဲပြန်ယူရင်း မိထူးက မှတ်ချက်ချနေ၏ ။

"အကိုကြီးက ဝပ်ခ်ာသေလောက် အသံလည်းကောင်းတယ်၊ အသံက ခ်ီနေတာ ပဲ" တဲ့။

ရေးတန်ဘူး ဖြဖြပြီးမိ၏ ။ သည်အသံ သည်ဟန်နှင့် ကောင်းမလေးတွေ သူ့ကို ဝိုင်း ဝိုင်းလည်နေမှာပဲ ဟု တွေးမိသွားလို့ပါ။

*

သီရိက ပုံ့သစဘွင့် ရေးတန္ခူးကို တစ္စည္ခ်စီ ၾကည့္ကာ ဘာမွ ဂဓျွေပာဘဲ ငစိမ့္ သက့္နေ၏ ။

သူငယ္ခ်င့္းသုံးယောကၡာ သီရိကႏ့စ္ယောက္စလုံးႏွင့္ ဘယ့္တော့မွ ထိပ္တိုက္မ တောြ့ဴ အရမ္းအေးတိအေးစကၽြင္ ဘာမဆို ခေါင့္းညိတ့္သေဘာတူတတ့္သူပါ။

အစမဲ့တမ္း ထိပ္တိုက္တောြ့ဴစပီးျငင့္းခုံအပံ့းမေပးတတ္တာက ပုံ့သစဘွင့္ ရေးတန္ခူး။

သူတိုႛ့ႏွစ္ယောက္က စပီင္မယ္ဆိုလည္း စပီင့္လောက္ပါပေရဲ့ဴ။ ႏွစ္ယောက္စလုံးက အေခ်ာညီ အလွညီ အရည္အခ်င့္းညီ၊ ပိုက္ဆံရွိတာခ်င္းလည္း မတိမ္းမယိမ္း။ ပညာက် တော့လည္း အတူတူ၊ သည္တော့လည္း စပီင္ဆိုင္ျငင့္းခုံတာ မထူးဆန္း၊ စပီင္ဆိုင္ျငင့္းခ်ုံခင့္း က တိုးတကၼြ့ကိုျဖစ့္စေသည့္ဟု မဟုတ္လား။

ဘာမဟုတ္တာလေးကိုပင့္ သူတိုႛ့ကျငင့္းၾကစၿမဲ။ အခုလည္း သီရိမောင့္လေး၏ သူငယ္ခ်င့္းက သူႛ့အစႏ္ုင့္ မဂၤလာဆောင့္တော့မွာကို သီရိက ျပောျပမိရာမွ စပီးျငင့္းခုံ ယွဥ္စပီင့္ၾကေတာ့တာပါ။

“လုံးဂနီးစပ္မ့ေၾကာင့္ သူတိုႛ့ ညားၾကတာ”

ပုံ့သစဘက အျပတ့္ရျပာသည္။

“အေးလေ၊ ရေးတန္ခူးက မျငင့္းပါဘူး”

လကၱကၱစြ္ခုန္း ခပ္ဟားစပီး ရေးတန္းခူးကျပန္ရျခပသည္။

“ဒါပေမယ့္ နီးစပ္မ့ေၾကာင့္ အခ်စ္ျဖစ္တယ္ဆိုတာ ရေးတန္ခူး လကၼခံဘူး”

“ဟင့္ .... အခ်စ္ဆိုတာ တစ့္ရာမွာ ကိုးဆယ္နီးစပ္မ့ကေနစတာ စကားပုံတောင့္ ရွိ သေးတယ့္ အိုးခ်င့္းထား အိုးခ်င့္းထိ သကီးခ်င့္းထား သကီးခ်င့္းငစိ” တဲ့

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒါပေမယ့် အချစ်ဆိုတာ နက်ရှိုင်းသိမ်မွေ့လွန်းတယ်”

“လုပ်မွေနနဲ့ ဘယ်အရွယ်ပဲဖြစ်ဖြစ် ဘယ်အဆင့်အတန်းပဲဖြစ်ဖြစ် နီးစပ်ရင် သကိက် သွားကြတာပဲ”

ပုံ့သစဘက ခိုင်ခိုင်မာမာ ထင်ကြေးပေး၏။

“ရေးတန်ဆူးတော့ တသမတ်တည်း မယူဆဘူး၊ အချစ်ဆိုတဲ့ ခံစားမှုဆိုတာ နီးစပ်မှု လုံးဝ မရှိလည်းပဲဖြစ်နိုင်တယ်၊ အချစ်စိတ်ဆိုတာ ဆန်းကြယ်တယ်၊ မိနစ်ပိုင်းအတွင်းမှာ လည်း တစ်ခါမှမဖြစ်ဖူးတဲ့ သူစိမ်းတစ်ယောက်ကို ရင်ခုန်စွဲသွားတာမျိုး ရှိနိုင်တာပဲ”

“သီရိ …. နင် ဘယ်လိုထင်လဲ”

ပုံ့သစဘက သီရိကို စက္ကူခေါ်၏။ သီရိက လက်ကလေးနှံ့စွက်ချဖန့်ကာကာ ….

“ငါ မသိဖူး၊ ဟိုး….ဟိုး၊ လက်ဖက်သုတ်အရမ်းစားလို့ ကောင်းတယ်” ဟု လွပစွာ ရှောင်ထွက်သည်။ ဘယ်သူ့ဘက်မှမပါ။

သီရိက အရမ်းလည်သည်။ နှစ်ယောက်စလုံးက သူငယ်ချင်း အရင်းကြီးတွေ၊ ဘယ် သူ့ဘက်မှ မပါတာကောင်းသည်။

ဘက်လိုက်လို့မရ။ တစ်ယောက်ယောက်ကိုပါလို့ မဖြစ်ပါ။ ဘယ်သူ့ဘက်မှ မပါတာ အကောင်းဆုံးပါပဲ။ ရေးတန်ဆူးက သီရိကို မျက်စောင်းရယ်သည်။ လူလည်မှဟု နှုတ်ခမ်းလှုပ်ပြီ ရေရွတ်သည်။

ရေးတန်ဆူးက သီရိအကြောင်းသိပြီးသား သီရိကဘာမှ ဝင်ပြောမှာ မဟုတ်။

နှစ်ခွဲတစ်ခွဲနှင့် တစ်ယောက်ယောက် ပြီးသွားမှာ မလိုလား။ သူတို့ချင်းပဲ ငြင်းခုံဖြေ ရှင်း အနိုင်ပြီးပေ့အောင် လုပ်ကြပေရော့။

"နီးစပ်နေတိုင်း အချစ်ဖြစ်ကြရင် ခက်ရချည်ရဲ့ မောင်တစ်ရင်း မယ်တစ်ရင်းဖြစ်နေ တဲ့ ချစ်သူစုံတွဲ လင်မယားတွေ ဘယ်နှယ့်လုပ်ကြမလဲ၊ သစ္စာတရားဆိုတာရော ဘယ်သွား ထားမလဲ။ နီးစပ်နေတာနဲ့ပဲ ငြိကြရောလား"

"နော် .... အနှောင်အဖွဲ့ မရှိတဲ့ အလွတ်ခွင်းကို ပြောတာလေ၊ ပိုင်သူဆိုင်သူရှိပြီး သားတွေကတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထိန်းကြတာပေါ့၊ ဒါတောင် တစ်ခါတလေ ကြားမ ကောင်းကျော်မကောင်း အနံ့တွေ ထွက်ကြသေးတာ"

"မဆိုင်ပါဘူး ပုံ့သစ္စာရယ် အဓိကက စိတ်ပါ။ စိတ်ကြောင့်ပါ၊ စည်းမစောင့်တာလည်း စိတ်ပဲ၊ နီးစပ်နေပေမယ့် စည်းစောင့်ကြတာမျိုးလည်း ရှိတာပဲဟာ၊ လူနဲ့ပဲ ဆိုင်တယ်"

"ကဲပါ ဒါဆို ရေးတန်ဆူးက နီးစပ်နေမှုကြောင့် အချစ်ဖြစ်ထွန်းတယ်ဆိုတာ လက်မခံ ဘူးပေါ့"

"ဟင့်အင်း"

"ပုံ့သစ္စာက လုံးဝ လက်ခံတယ် နီးစပ်ရင်မြင်တာများပြီး သိတာများပြီး တဖြည်းဖြည်း သံယောဇဉ်ငြိတွယ်လာမှာပဲ"

"တချို့တွေအတွက်တော့ ဟုတ်မှာပေါ့"

"တော်တော်များများအတွက် ဟုတ်တာ၊ အနည်းစုကလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတိထားဆင်ခြင်လို့သာ ဝန်းထကြိုးကြာ"

ရေးတန်ဆူးက ရယ်နေသည်။

"အခု သီရိဇ်မောင်လေးရဲ့ သူငယ်ချင်းက သူ့သူငယ်ချင်းရဲ့ အစ်မနဲ့ ညားတယ်ဆို တာ နီးစပ်မှုကြောင့်ပဲ အစမဲ့ဝင်ထွက်သွားလာ ပတ်သက်နေတော့ သံယောဇဉ်ဖြစ်သွားတာ"

“ဒါဆို ဖူးစာရော”

“နီးစပ်မှုကိုက ဖူးစာပေါ့”

“ဟင့်အင်း .... သူတို့ ညားတာ ဖူးစာကံကြောင့်ပါ၊ ဖူးစာရှိလို့ တွေ့ကြတာ”

“ဖြစ်တတ်တဲ့ ကန်ချင်းနဲ့”

“အိုး .... ကန်ချင်းတာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီ ကောင်မလေးက ဒီကောင်လေးနဲ့ ဖူးစာ ရှိလို့ကို ညားတာ၊ သူ့မောင်လေးက ဒီသူငယ်ချင်းတစ်ယောက်တည်း ရှိတာလား”

“ဒီကောင်လေးက တရင်းတွေး အိမ်မှာထွက်နေတယ်၊ စားအိမ် သောက်အိမ် အရင်းနှီးဆုံးပဲလေ”

“အခြားကောင်လေးတွေလည်း ရှိတာပဲ”

“ရေးတန်းရယ် ခေါင်းမဟာခ်စ္စမ်းပါနဲ့ နီးစပ် ထိတွေ့ ပတ်သတ်နေမှုကို ဘယ်သူမှ မခုခံမတွန်းလှန်နိုင်ဘူး၊ ကံပါ်းရတာ ခ်ည္းပဲ”

“ဟင့်အင်း ရေးတန်းတို့ မပါပါဖူး”

“အပြောလွယ်ပ အစားကို ကုန်အောင်စား စကားကို ကုန်အောင် မပြောနဲ့ တဲ့”

“မယုံရင် စောင့်ကြည့်”

“အခုထက်ထိ ဘာဘာညာညာ ဇာတ်လမ်းတွေ မရှိသေးဘူးဆိုတာကလည်း နင့်မှာ နီးစပ်မှုဘာမှ မရှိသေးလို့ သိရဲ့လား”

“အမယ်လေး၊ မဟုတ်ပါဘူး နီးစပ်နေတာတွေ ရှိသားပဲ၊ ဒီလိုသာဆို ခက်ရခ်ည္ရဲ့၊ ကဲ .... ဝှံသစဘ ငါမေးမယ်၊ နင့်ကို သင်္ကြိုပို့ လုပ်ပေးနေတဲ့

ဒပ်ိဳက္ခာက ငယ္လည္းငယ္ လူပီ လည္း လူပီ နင့္ရဲ႕ ဒီလောက္ နီးစပ္မွာ နင့္ ဘာလို႔ မသကၤဳက္လဲ၊ မခ်စ္ေလဲ၊ ဒါဟာ ရင္ခုန္မႈ အတြက္ အေရးႀကီးဆုံးပဲဆိုရင္ အဲဒီ့ နီးစပ္မႈမွာ နင့္ဘက္က က်ဴးသြားသင့္ၿပီ”

“ေတာ္ေတာ့ ေရႊတန္ဆူး”

ပုံသစဘာက ဆတ္ဆတ္ခါ နာသြားၿပီး ဂုန္းကနဲ မတ္တပ္ရပ္၏။

“သကၤဳက္စရာလား ကိုယ္အလုပ္သမားကို၊ ရင္ခုန္စရာသာယာစရာလား၊ နင့္စကားက ငါ့ ကို နစ္နာေစတယ္ဟဲ့ .... အရမ္းပိုင္းတာပဲ”

ပုံသစဘာက အင္မတန္ ခံရခက္သြားပုံမို႔ သီရိက မေနသာပဲ ဝင္ျဖန္ရျဖရသည္။

“ေရႊတန္ဆူးရယ္ ေတာ္ပါေတာ့ ဘာမွလည္း ဟုတ္တာမဟုတ္တဲ့နဲ႔ ငင္းခုံစကားမ်ား ေနတယ္”

သီရိက ပင္သက္ဗိုက္၏။ သည္ သူငယ္ခ်င္းႏွစ္ေယာက္ တကယ္မလယ္။ ဘာ ေလးမဆို ေသဘာထား ကြဲလဲၿပီးျငင္းခုံခ်င္သည္။ အိုးင္မခံ အဗုံးမေပး။

ေရႊတန္းခူးက လက္အက္တစ္ခြန္း ခတ္စားၿပီး မလုေတြလာင္း ပန္ရျဖဟာလိုက္တာ က

“ငါက ေသဘာရျဖဟာတာပါေနာ္” တဲ့။

သီရိထင္သည္။ ေရႊတန္ဆူး၏ ထိုစကားက ပုံသစဘာ၏ မာနကို နင္းျခလိုက္သလို ပင္။ လုံးဝမေျပာသင့္ေသာ စကား။

ကားမေမာင္းေသာ ပုံသစဘာက အစမဲတမ္းပဲ ဒပ်ိဳက္ခာႏွင့္ သြားလာေနရသူပါ။

“အေးပါ၊ ငါေစာင့္ၾကည့္ဦးမယ္ နင္တကယ္ပဲ ေျပာနဲ႔ အလုပ္ ညီႏိုင္ရဲ႕လားဆို တာ”

ရေးတန်ဆူးက မစဖီသလို ပခုံးတွန့်သည်။

"တစ်ခါမှ ရည်းစားတောင် မထားဖူးပဲ အဲချ်ဟာကြီးနေသေးတယ်"

ပုံ့သစဘာက ပြုံး၍ ဆို၏။

"ရည်းစားမထားဖူးတာပဲ အားနည်းချက်ဖြစ်ရရောလား မထားခဲ့လို့ပေါ့ ဘယ်သူ့ ကိုမှ ရင်မခုန်သေးတာ့ လုံးသားက အသစ်စက်စက်၊ သိရဲ့လား"

ပုံ့သစဘာက ရေးတန်ဆူးကို မေက်နပ်ကြည့်၏။ သူမ မ်က်လုံးထဲမှာ အညှိုးအတေး တြေ ပါနေသလိုပင်။ ထို အကြည့်ကို ရေးတန်ဆူးကပင် သတိမထားမိ၊ သီရိကသာ အမှတ် မထင်မြင်လိုက်တာ။

ပုံ့သစဘာက ချက်ချင်းပဲ စားပြဲပေါ်က ပိုက်ဆံအိတ်နှင့် ဟဲင်းနန်းဖုန်းကောက်ယူပြီး ထွက်သွား၏။

"အရမ်းပေါက်ကွဲသွားပြီ"

ရေးတန်ဆူးက ရယ်ပြီး ဆို၏။

"ရေးတန်ဆူး"

"ဟင်"

"နင် ဘာလို့ စကားကို တရားလွန်လွတ်ပြောလိုက်တာလဲ၊ ပုံ့သစဘာ စိတ်နာသွားပြီ"

"ဟင်"

သီရိကို ရေးတန်ဆူးက စိုက်ကြည့်ပြီးမှ .....

"ငါ့စကားမှားသွားလို့လား၊ မခံချင်လို့ ပြောမိတာပဲ ဟယ် အမှားပါခင်ပါမှာပေါ့၊ ကဲပါ .... နင့် ကြားလူ နင့် ငါမှားတယ်ထင်ရင် ငါတောင်းပန်လိုက်ပါမယ်၊ ပြီးရော မဟုတ် လား"

သီရိက ပင့်သက်ပိုးကျ၏ ။ ပွဲသစဘာ ကော်နပ်သွားဖို့ပဲ
အရေးကြီးတာပါ။ သီရိက သည့်ကော်ကမ္ဘာ ဘာမှ ဖြစ်တာမဟုတ်။

"ရေးတန်ဆူး"

"ဘာလဲ"

အရေးကြီးသလို ခေါ်လိုက်ပြီးမှ သီရိက ပြောသင့်မပြောသင့် ခ်ိင့်ချိန်ကာ
ဒွိဟတွန်းကိုက် ၏ ။

"ဟဲ့ ... ဘာလဲ ပြောလေ"

ပြင့်လင်းဟန်ဆောင်ထားတတ်သူပီပီ ရေးတန်ဆူးက သိခ်ချက်ပြတ်ဖွင့် သီရိလက်ကို လှမ်း
ပိတ်သည်။

"ကြာတော့ကြာပါပြီ ငါနဲ့ ပွဲသစဘာနဲ့ ဆယ်တန်းပြေးပြီးစက နင့်နဲ့
မတွေ့ရသေးခင် ...."

သီရိစကားကို ရေးတန်ဆူးက နားထောင်နေ၏ ။

"သူ့ကို လိုက်ပို့ပေးတဲ့ ဒရိုင်ဘာကောင်လေးနဲ့ ဘာလိုလို ဆိုပြီး
အသံထွက်ကြတယ် လေ"

"ဟယ်တော့"

သည်လိုသာဆိုရင်တော့ သူများအားနည်းချက်ကို နင်းပြီး ဖိရက်တော့မည်။
အခုဒီ လို မဟုတ်ရပါ။ ရေးတန်ဆူးက သဘောပေါက်ပွင့် ခိုင်းနိုင်ပြောဆိုမိတာပါ။

"ဟုတ်လို့လား"

"တကယ် ဟုတ်မဟုတ် ငါလည်း မသိဘူး"

သီရိက ငပိုတုတ်သီးစိမ်းကိုက်ပြီး ထူပူအောင်စွတ်မှာမို့
ရှေ့ပြေးသောကာသည်။ ခါတိုင်း ဆို နေ့လည်နေ့ခင်း သုံးယောက်ဆုံမိကြရင် ...

"BLENDER" (သစ်သီးဖျော်စက်)နှင့် အ သီးတစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု ဖျော်သောက်နေကြပါ။

သည်နေ့မှပဲ ဆန်းဆန်းပြားပြား လက်ဘက်သုတ် သုပ်စားဖြစ်ကြတာပါ။ မေမွှာ့ လင့်ပဲ့ပြန်နာက သီရိကေန စတာ၊ သီရိမောင်လေး၏ သူငယ်ချင်း ဂဏက အရမ်းခော် ပြီး ဆရာဂန်လောင်းလေးမို့ ပုံ့သစဘွှင့် ရေးတန်ချူးက သတိထားမိကြသည်။

"ဟယ် သီရိရယ် နင့်မောင်ရဲ့ သူငယ်ချင်းပဲ၊ နင့်ငဲ့ ပြီသင့်တာ၊ နင်က တော့တော့ ညံ့တာပဲ" ဟု ပုံ့သစဘက အားမလိုအားမရ စကားစလာ၏ ။

"ဂဏက ခော်လည်းခော်တယ် ပညာလည်း မညံ့ဖူး ဝူပါလည်း မေခဖူး၊ ဥစဘာလည်း ပေါ်တယ်၊"

"ငါမှ စိတ်မဝင်စားတာဟဲ့"

"အင်းပါ စိတ်မဝင်စားနဲ့၊ စိတ်ဝင်စားတဲ့သူကျဖင့် လက်ဦးသြားပြီး မျှော်လင့်လို့ လည်း မရှိုင်ဖူး"

"ပုံ့သစဘရယ် သူတို့ခ်င်း ဖူးစာပါလို့ပါ"

အဲဒီ ကေန အျငင်းအခုံ စ, ခဲ့တာ။

"ဘာဖူးစာလဲ၊ နီးစပ်မှုပါဟာ"

"ဘာဖူးစာလဲ၊ နီးစပ်မှုပါဟာ"

ပုံ့သစဘက ရေးတန်ချူးစကားကို လက်သင့်မခံပဲဟယ် ခ်ရာကေန ရေးတန်ချူးက လည်း အေလွှာ့မေပးတော့ တင်းမာျငင်းခုံၾကေတာ့တာပါပဲ။

"ငါ တကယ် ဘာမှ မသိပဲ ျပောမိတာပါ သူမ်ားတကာရဲ့ weak point ကို နင်းၿပီး ျပောတာမ်ိဳး ငါ့မွာ မရွိပါဖူး သီရိရဲ့ နင့ယုံတယ် မဟုတ္လား"

"ပုံ့သစဘက အနာပေငွ တုတ္က်ျဖစ္သြားၿပီ"

“ငါ တောင်းပန်ချိုကွာပါမယ်”

“ဟဲ့ … တောင်းပန်ချပန်ချစေဖော့သလိုဖြစ်နေမယ် ထားလိုက်တော့ မေ့လိုက် တော့”

သီရိက အသက်ပေးလာတော့ ရေးတန်းက လက်ခံခေါင်းညိမ့်လိုက်၏။ ပြီးတာတွေ ပြီးပါစေတော့။

*